

Jāņa 1. vēstule 5:4-10

4 jo viss, kas ir dzimis no Dieva, uzvar pasauli, un šī ir tā uzvara, kas uzvarējusi pasauli - mūsu ticība.

5 Kas ir pasaules uzvarētājs? Tikai tas, kas tic, ka Jēzus ir Dieva Dēls.

6 Viņš ir tas, kurš nācis caur ūdeni un asinīm, Jēzus Kristus, ne ūdeni vien, bet ar ūdeni un asinīm. Un Gars ir liecinieks, jo Gars ir patiesība.

7 Jo trīs ir, kas dod liecību debesīs: Tēvs, Vārds un Svētais Gars, un šie trīs ir viens.

8 Un trīs ir, kas liecina virs zemes: Gars, ūdens un asinis, un šie trīs ir kopā.

9 Ja pieņemam cilvēku liecību, tad Dieva liecība ir lielāka, proti, šī ir Dieva liecība, ko Viņš ir nodevis par Savu Dēlu.

10 Kas tic uz Dieva Dēlu, tam ir liecība Viņā. Kas netic Dievam, tas Viņu ir darījis par meli, tāpēc ka tas nav ticējis tai liecībai, ko Dievs ir nodevis par Savu Dēlu.

Šodien Svētie Raksti aicina mūs uzlūkot pasauli, kurā dzīvojam kā lielumu, ar kuru nemitīgi jācīnās. Es domāju, arī mūsu dzīves pieredze apliecina ko līdzīgu - mēs nemitīgi cīnāmies! Ar problēmām, negācijām, nogurumu, slimībām, rēķiniem, slinkumu, ar sevi un citiem - ir ne mazums lietu ar kurām mēs cīnāmies. Tā ir pieauguša cilvēka dzīve, kurā ne vienmēr mēs uzvarām. Ar smaidu jāsaprot - ir tādi cilvēki, kas jūtās pat slikti, ja kādu laiku nav pacīnījušies ar citiem cilvēkiem. Vismaz ambīciju līmenī. :)

Bet šodien Svētie Raksti mūs aicina uzlūkot pasauli kā nemitīgu oponentu kaut kam ārkārtīgi svarīgam mūsu liktenī - Debesu valstībai mūsos. Kā lai saprotam kas ir domāts ar vārdu PASAULE? Vai tie ir kādi "sliktie", kas atnāk, un kaut ko aiztiek mūsu dzīvēs, un tad mums ar viņiem jācīnās!? Kādi nepareizi uzskati? Kādas dzīves tendences? Pareiza sapratne izriet no cīņas rakstura. Jānis runā par garīgu cīņu - šī ir tā uzvara, kas uzvarējusi pasauli - mūsu ticība. Pasaule ir domāta kā agresīva garīga vide, kurā mēs dzīvojam. Bet pasaule ir arī agresīva garīga vide, kas dzīvo mūsos. Tā nemitīgi tiecas paplašināt savas robežas cilvēkā. Pasaules garīgums ir bez - Dievība. Šis garīgums ir dvēselisks tukšums cilvēkā. Tas tiecas iesūkt sevi ikvienu kā purvā, kas tam piekrīt. Šīs agresīvās vides darbības rezultātus visspilgtāk var redzēt tukšos baznīcas solos ikvienā baznīcā svētdienās. Katrs tukšs baznīcas sols stāsta par kādu pasaules uzvarēto, pārņemto, iesūkto viņā.

Pasaule kā garīga vide izmanto vienu argumentu - realitāte. Veselība, uzturs, emocijas, cilvēku attiecības, politika, kari un ekoloģija, cietumi un krīzes ir tas, kas it kā grib teikt - kāda jēga ir ticēt kādam neredzamam Dievam, ja realitāte ir šeit uz ielām, ārpus baznīcām!? Tāpēc daudzi cilvēki runā par savu dzīvi tādā jēdzienā kā - JĀSKRIEN. Nav laika, jāskrien! Cilvēks tiek noskraidīts pasaules realitātē. Cilvēks pie sevis domā - tāpēc ir jāskrien vēl ātrāk, lai satvertu kontroli pār realitāti.

Viena no ticīga cilvēka cīņas taktikām ar šo pasauli ir tverama vārdos - atslābt, norimt, apstāties. Tas ir tieši pretējs tam uz ko aicina pasaule. Otrs - atdot lietas Dieva kontrolē. Ārēji tas izskatās it kā cilvēks lietas atstātu pašplūsmā. Bet tā tas nav, jo ticībā mēs ieliekam savu dzīvi, un katru tās minūti Dieva pārvaldībā. Tavš prāts lai notiek kā debesīs, tā arī virs zemes! Trešais - mūsu ticības pamats ir nevis mūsu spējas vai apstākļu sakritības, bet Dievs. Neraksturīgi pasaulei - mūsu dzīves centrs ir Dievs. Tas ir stabils centrs. Tas ir mūžīgs centrs. Tas ir spēcīgs centrs. Tas ir mīlošs centrs. Mēs pieķeramies Dievam ar visu savu spēku, prātu un sirdi.

Dievs teiks pēdējo vārdu, nevis pasaule, kura katru kalendāro dienu tuvojas savai apokalipsei. Tāpēc ir tik svarīgi paturēt savas dvēseles un saprāta centrā Dievu Jēzu Kristu ik dienu, ik stundu, ik minūti. Neaizvērt acis uz Jēzu Kristu, kaut arī pasaules minētā "realitāte" draud sagrūt pār tavu galvu. Kas ir pasaules uzvarētājs? Tikai tas, kas tic, ka Jēzus ir Dieva Dēls. Izpratne par Jēzu Kristu ir būtiska. Ja viņš bija sentimentāls pacifists - filozofs, ar kādiem ir pārpilna šī pasaule, tad ticībai tiešām ir pasakas statuss. Bet Kristus ir Dieva Dēls, un tas maina visu.

Viņš ir izdarījis ko būtisku, par ko runā Jānis - 6 Viņš ir tas, kurš nācis caur ūdeni un asinīm, Jēzus Kristus, ne ūdeni vien, bet ar ūdeni un asinīm. Un Gars ir liecinieks, jo Gars ir patiesība. 7 Jo trīs ir, kas dod liecību debesīs: Tēvs, Vārds un Svētais Gars, un šie trīs ir viens. 8 Un trīs ir, kas liecina virs zemes: Gars, ūdens un asinis, un šie trīs ir kopā. 9 Ja pieņemam cilvēku liecību, tad Dieva liecība ir lielāka, proti, šī ir Dieva liecība, ko Viņš ir nodevis par Savu Dēlu. 10 Kas tic uz Dieva Dēlu, tam ir liecība Viņā. Kas netic Dievam, tas Viņu ir darījis par meli, tāpēc ka tas nav ticējis tai liecībai, ko Dievs ir nodevis par Savu Dēlu. Svētā Gara nākšana pār apustuļiem un sekas tam - baznīca virs zemes, kristības ūdens un asinis pie krusta ir kas vairāk par reliģiskiem simboliem. Tie ir mūsu likteņa atslēgas Debesu valstībai. Cilvēka dzīves uzdevums ir nepazaudēt šīs atslēgas, jo tās atslēgs cilvēkam savā laikā ko lielāku nekā pasaules esamība. Jānis to atklāj vārdos - 11 Un šī ir tā liecība, ka Dievs mums ir devis mūžīgu dzīvību, un šī dzīvība ir Viņa Dēlā. 12 Kam Dēls ir, tam ir dzīvība, kam Dieva Dēla nav, tam nav dzīvības. 13 To es jums rakstu, lai jūs zinātu, ka jums ir mūžīga dzīvība, kas ticat Dieva Dēla Vārdam.

Āmen.